

Armo ja rauha Ef. 1:1-2

1. *Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, Efesoksessa oleville pyhille ja uskville Kristuksessa Jeesuksessa.* 2. *Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!*

Kristityn identiteetti

Mikä on sinun identiteettisi? Mihin perustuu Uuden testamentin auktoriteetti? Mitä armo merkitsee? Mistä rauha löytyy? Keitä ovat pyhät? Näihin kysymyksiin Paavali antaa valoa käydessämme tutkimaan hänen kirjettään Efesoksen seurakunnalle.

Rakastettu kirje

Luulen, että Efesolaiskirje, jota lähdemme tutkimaan, on eräs Raamatun rakastetuimpia tekstejä. Joku on luonnehtinut sitä Uuden testamentin ”Korkeaksi veisuuksi”, koska se aivan pursuaa Jumalan rakkautta omiaan kohtaan. Se avaa meille aina iankaikkisuudesta alkavaa pelastussuunnitelmaa, joka toteutuu seurakunnan keskellä, ja saavuttaa täyttymyksensä Kristuksessa: *Jumala oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaiken, mitä on taivaissa ja maan päällä.* (1:10)

Efesolaiskirjeen johdantoa

Kirjeensä efesolaisille, kolossalaisille ja Filemonille Paavali laati ensimmäisen Rooman-vankeutensa aikana vuonna 61. Hän lähetti ne Tykikuksen ja Onesimuksen mukana. Paavali oli niitä laatiessaan ”kahleissa”. Joissakin Efesolaiskirjeen käsikirjoituksissa ei sen alkujakeessa ole sanoja Efesoksessa. Todennäköisesti tämä kirje oli alkujaan Aasian maakunnan seurakunnille lähetetty ”kiertokirje”, jollaisia ovat useat muutkin Uuden testamentin kirjeet.

Efesoksen seurakunta oli maakunnan suurin ja johtavin. Siksi se oli kirjeen tärkein vastaanottaja. Myös sen jäljentäminen nähtävästi tapahtui pääasiassa siellä. Sen alkujakeeseen lisättiin siksi jonkin ajan kuluttua sanat Efesoksessa. Kun tämä kirje on tarkoitettu useille seurakunnille (joista tärkeimmät olivat ne 7 seurakuntaa, joille Jeesus myöhemmin lähetti Patmokselta kirjeet apostoli Johanneksen välityksellä), siinä käsitellään sellaisia uskon ja elämän asioita, joita koskeva opetus oli tarpeen niille kaikille.

Luukas oli Paavalin luona aikana, jolloin hän lähetti nuo kolme kirjettä. Kun Efesolaiskirjeessä on joitakin tyylin ja sanontojen yhtäläisyyksiä Luukkaan kirjoitusten kanssa, on todennäköistä, että Paavali käytti häntä kirjurinaan tätä laatiessaan, uskoen tälle luotetulle työtoverilleen sen kielellisestä puolesta huolehtimisen. Apostoli tietenkin tarkasti ne ennen lähettämistä.

Kirjeen pääaiheet

Efesolaiskirje on Uuden testamentin keskeinen selvitys Kristuksesta ja seurakunnasta. Pääaihe on maailmanlaajuinen seurakunta, johon kuuluvat kaikki Jumalan omat, niin juutalaiset kuin pakanatkin. Seurakunta on asetettu Kristuksen kanssa taivaallisiin, ja on Jumalan moninaisen viisauden välittäjänä taivaallisille hallituksille ja valloille. Sen lisäksi kirjeessä on tiivistelmä Paavalin muiden kirjeiden keskeisistä aiheista koottuna täydelliseksi kokonaisuudeksi. Niitä ovat Kristuksen persoona ja

työ, hänen alentumisensa ristin kärsimykseen, ylösnousemisensa ja korottamisensa Isän oikealle puolelle, pelastusoppi ja oppi Jeesuksen paluusta kirkkaudessa. Pelastusoppi sisältää tärkeimmät oppilauselmat, joita on syvennetty Paavalin muissa kirjoituksissa. Koko ajan puhutaan siitä, mitä me olemme ja mitä meillä on Kristuksessa. Samalla se on hyvin käytännöllinen kirje. Opetus kohoaa ylistyslauluksi, palvonnaksi.

Uskovan identiteetti

Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, Efesoksessa oleville pyhille ja uskoville Kristuksessa Jeesuksessa. (1)

Aikaamme leimaa identiteettipolitiikka. Siinä on määräävää ihmisen subjektiivinen, psykologinen ja sisäinen käsitys itsestään, jonka kaikkien muiden ihmisten ja koko yhteiskunnallisen lainsäädännön on myös hyväksyttävä. Uskovalle kristitylle identiteetti ei kuitenkaan määräydy hänen omista kokemuksistaan käsin, vaan siitä millaisena Jumala hänet näkee.

Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen sekä ruumiin että sielun puolesta, vaikka synti turmelikin ihmisen niin perusteellisesti, että hän on langenneena ja hengellisesti kuolleena Jumalan vihan alainen eikä kykene itse pelastamaan itseään. Toisaalta hän on kuitenkin Jumalan luomistyön perusteella sellaisten rajoitusten alainen, joita hänen on mahdoton muuttaa. Jumala kuitenkin rakasti synnin tähden tuomion alaisista ihmisistä ja lähetti oman Poikansa Jeesuksen pelastamaan hänet synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, jossa uusi elämä hallitsee häntä.

Kirjeen vastaanottajat olivat ”pyhiä ja uskovia”. Pyhinä heidät oli erotettu Jumalan omaisuudeksi, ja uskovina he elivät jatkuvasti avoimella sydämellä ottaen vastaan Jumalan armoa. He olivat saaneet Jeesukselta Kristukselta evankeliumin kutsun ja sen vastaan otettuaan he olivat päässeet osallisiksi pelastuksesta. Heidän identiteettinsä muodostui siitä, että he olivat Jumalalle rakkaita. He ovat Jumalan valittuja ja elävät Jumalan suosion ja armon alla.

Jokaiselle uskovalle on äärimmäisen tärkeätä ajatella itsestään oikein, nähdä itsensä ”Jumalan silmillä”. Jumala rakastaa jokaista uskovaa sillä samalla rakkaudella, jolla Hän rakastaa omaa ainosyntistä Poikaansa Jeesusta. Siksi siitä pitää tehdä oikeat johtopäätökset omaan elämään. Uskovan identiteetti ei ole siinä, millainen hän on edelleen syntiin lankeavana mutta armahdettuna ihmisenä, vaan siinä, millaisena Jumala näkee hänet.

Joka aamu ensimmäiseksi hän saa muistuttaa itseään siitä, että hän on Jumalan rakas lapsi Jeesuksen täydellisen sovitustyön tähden. Uskova saa julistaa omalla sydämellään evankeliumin ja siitä käsin hän saa rohkeasti jakaa evankeliumia myös muille. On aivan käsittämätön armon ihme, että Jumala pitää meitä suunnattoman rakkaina.

Seurakunta Jumalassa

Uskovan identiteettiin kuuluu myös se, että hän on osa seurakuntaa. Se ja sen yksittäinen jäsen sijaitsee Jeesuksessa Kristuksessa. Se tarkoittaa sisällä olemista, Kristukseen puettuna olemista ja siksi myös täydellisessä vanhurskautetun asemassa elämistä. Paavali toistaa läpi kaikkien kirjeittensä ilmaisua ”olla Kristuksessa”.

Jotkut käännökset yrittävät selventää ajatusta ilmaisulla "Kristuksen yhteydessä", mutta kysymys on enemmästä kuin vain yhteydestä. Olemme Kristuksen sisällä, Hänen ympäröimiään, Hänen vanhurskaudessaan, Hänen pyhyytensä. Olemme puettuja Kristukseen.

Pyhät ja uskovat

Paavali käyttää uskovista usein ilmaisua "pyhät". Uskovan pyhyys on Kristuksen pyhyttä, joka on hänelle lahjoitettu. Jeesus sanoi: *"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."* (Joh. 17:19) Jeesus erotti itsensä Jumalan käyttöön kulkemalla Golgatan kärsimystien ylösnousemuksen voittoon asti. Sillä Hän hankki omilleen pyhyiden. Hekin ovat siksi erotetut maailmasta Jumalan käyttöön.

Sana, joka on käännetty "uskovat" voidaan yhtä hyvin kääntää "uskolliset". Uskova on ihminen, joka asettanut luottamuksensa toiseen Persoonaan, joka on hänet pelastanut ja joka tekee jatkuvasti mahdolliseksi hänen elämänsä Jumalan lapsena. Uskova tietää ettei hän itse kykene pelastamaan itseään, eikä pitämään itseään Jumalan yhteydessä, vaan hän on kaikessa riippuvainen Jeesuksesta Kristuksesta. Hän on siis uskonut itsenä Jeesukselle ja jää aina Jeesuksen turviin.

Usko merkitsee samalla myös uskollisuutta. Uskovan tulee olla yhtä uskollinen Isännälleen kuin koirat ovat omilleen. Uskollinen uskova seuraa aina Herraa, minne ikinä Herra hänet johdattaakaan. Uskollisuus viittaa myös siihen, että saatuaan pelastuksen hän sain myös tehtävän palvella Jumalaa, jakaa evankeliumia ja osoittaa rakkautta lähimmäisille. Kaikkea tätä uskova tekee suuntautumalla kaiken aikaa Kristukseen ja odottaen Jeesuksen paluuta samalla innolla, kuin koira kotiin palavaa isäntäänsä.

Tehtävä ja suuntautuminen

Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli,...(1)

Ihmiset puhuvat työidentiteetistään tai identiteetistään puolisona tai vanhempana tai lapsena. He viittaavat näin erilaisiin rooleihin, joita heillä elämän eri osa-alueilla on. Monet rakentavatkin kuvan itsestään siihen, millainen asema heillä on kodissa, koulussa, työpaikalla ja laajemmin yhteiskunnassa. Seurakunnassakin jollakulla on pastorin, toisella diakonin ja kolmannella rivikristityn identiteetti.

Uskovan identiteetti ei ole vain siinä, mikä ja kuka hän on Jumalan rakastamana ja Jeesuksen Kristuksen lahjavanhurskauden omistajana. Sen lisäksi hänellä on myös palvelusidentiteetti. Kaikissa eri elämän piireissä hän haluaa palvella Jumalaa. Hänelle ei ole ratkaisevaa kuinka hyvin hän menestyy, vaan saako Jumala todellakin kunnian siitä, mitä hän tekee. Hänelle tärkein tehtävä on Jeesuksen evankeliumin todistaminen ja julistaminen, sillä juuri siinä Jumalan kirkkaus ilmestyy.

Uskovan identiteettiä määrää viime kädessä se, mihin hän suuntautuu elämässään, mitä hän odottaa. Hän ei odota nousujohteista uraa, ei menestystä maailmassa eikä myöskään menestystä seurakunnassa, mikä sekin voi olla uskovalle todellinen kiusaus. Uskova odottaa Jeesuksen paluuta taivaasta. Kuolemassa hän odottaa Jeesusta ja kirkastetun ylistyspalvelun alkua eikä elämän päättymistä. Jeesuksen tulon odotus on aivan keskeinen osa uskovan identiteettiä.

Apostoli

Paavali ilmoittaa "työidentiteetikseen" olla apostoli. Sana apostoli suomennettuna tarkoittaa lähetettyä. Tärkeintä silloin on, kuka hänen lähettäjänsä on. Lähettiläs edustaa Lähettäjänsä eikä hänellä saa olla mitään omaa agenda. Hänen tulee välittää vain se, minkä Lähettäjä antaa sanottavaksi tai tehtäväksi.

Paavali oli saanut erityisen tehtävän suoraan Jeesukselta kääntymisensä yhteydessä. Apostolien teoissa Herra puhui Paavalille näin:

"Nouse ja seiso jaloillasi! Minä olen ilmestynyt sinulle sitä varten, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi, mitä olet nähnyt ja mitä olet vielä näkevä, kun ilmestyn sinulle. Minä pelastan sinut oman kansasi ja pakanoiden käsistä, joiden luo minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valoon ja Saatanan vallasta Jumalan puoleen ja uskon kautta minuun saisivat synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa." (Ap.t. 26:16-18)

Jeesus itse kutsui 12 apostolia ja Paavalin erityiseen tehtävään toimia hänen ylösnousemuksensa todistajia ja Pyhän Hengen valtuuttamina kaikkeen totuuteen johdattajina:

"Mutta kun Totuuden Henki tulee, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Hän ei puhu omia ajatuksiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja hän ilmoittaa teille, mitä on tuleva. Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun. Siksi minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille." (Joh. 16:13-15)

Uuteen testamenttiin on nyt kirjattu kaikki se totuus, jota ihminen tarvitsee pelastuakseen ja vaeltaakseen elämänsä Jumala yhteydessä aina taivaalliseen kirkkautteen asti. Siksi, kun luemme Paavalin kirjeitä, niissä on kysymys siitä, mitä Jumala haluaa meille ilmoittaa. Tässä kirjeessä Paavali vielä korostaa saamansa ilmoituksen luonnetta:

Minulle on ilmestyksessä annettu tiedoksi tämä salaisuus, niin kuin olen edellä lyhyesti kirjoittanut. Sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen. Tätä salaisuutta ei ole menneiden sukupolvien aikana annettu ihmisten tietoon, niin kuin se nyt on Hengessä ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille: (3:3-5)

Meidän on siksi hylättävä ajattelu, jossa tänä päivänä yritetään asettaa Jeesus ja Paavali jotenkin toisiaan vastaan. Paavali sai sen, mitä kirjoitti meitä varten Jeesukselta. Paavalin kirjeet ovat Jumalan sanaa meille.

Armo

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (2)

Kaikissa Paavalin kirjeissä toistuu rukouspyyntö: "Armo teille ja rauha!" Kysymys ei ole vain tavanomaisesta mitänsanomattomasta tervehdyksestä, vaan rukouksesta, joka ilmaisee Paavalin syvimmän halun uskovien elämään. Tärkeää on tajuta, että armoa ja rauhaa ei voi eikä saa erottaa Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta. Joskus armo määritellään ilmaisulla "ansaitsematon rakkaus meidän osaksemme",

mutta siinä on tärkeintä se, keneltä se tulee. Armossa eläminen on Jumalan suosion ja laupeuden alla elämistä Kristuksen ristin sovitustyön tähden.

Moni suomalainen suhtautuu sanaan armo vierastaen ja siis aivan toisella tavalla kuin armon ihmeen, uudestisyntymisen kokeneet uskovat. ”En halua elää mistään armopaloista!” Armo kuuluu kerjäläisten sanastoon. Niin suuri ja ihmeellinen kuin Jumalan armo onkin, se on loukkaus ylpeälle ihmiselle. Jumalan armosta pääseekin osalliseksi vain sellainen ihminen, joka nöyrytyy armon kerjäläiseksi eli tajuaa sen, että ilman armoa hän joutuu kadotukseen hirvittävien syntiensä tähden. Armo on siksi hänelle ennen kaikkea syntien anteeksiantamusta ja sydämen puhdistusta Vapahtajan yhteydessä.

Armo koskee myös kaikkea sitä hyvää, mitä Jumala meidän osaksemme antaa. Maailman luominen ja ihmisen asettaminen sitä viljelemään ja varjelemaan oli jo Jumalan armoa. Armoa on myös se viisaus ja ymmärrys, jota Herra omilleen antaa. Siitä moni on saanut maistaa pian uskoon tultuaan, kun Pyhä Henki on avannut Raamatun sanan aivan uudella tavalla heidän sydämilleen. Jumala alkoi elävällä tavalla puhua sanassaan sydämillemme.

Kaikki se, mitä Jumala on ilmoittanut meille sanassaan tulevaisuutemme ja koko maailmankaikkeuden suhteen, on myös armoa. Jumalan kansana emme ole kulke-massa epämääräistä tulevaisuutta kohti, vaan vaellamme osana Jumalan suurta pelastussuunnitelmaa, joka ei rajoitu vain ihmisten pelastumiseen vaan sillä on val-tavat kosmiset ulottuvuudet.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoit-taa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa.

Pelastusarmo

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Ju-mala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka Hänen rak-kautensa kohteen muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman Poikansa kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa jne. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Ju-malalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden ja laadultaan se Jumalan persoonallis-ta tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylösnousseen Jeesuksen elä-mää lahjan saaneessa. Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliu-min Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuk-sen kasvojen eteen, suhteeseen Häneen. Siinä alkaa ikuinen elämä.

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti ikuista kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Ilman armoa ei ole rauhaa, niitä ei voi erottaa toisistaan eikä Kristuksesta. Uskovala kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila on päättynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tulee Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityllä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääräys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyydetään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä. Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kävelyllä. Tulimme asemalle, kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katoksen alla. Poikani piti minua kädestä kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oiretta.

Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mikään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Kun nyt Paavali rukoilee ja siunaa kristittyjä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

Käsissäsi – rouva Yukiko Kagawan todistus

"Herra, johda minun tieni käsiisi, joissa kaikki muuttuu ylistykseksi." (Living praise) Lapsesta asti olen uskonut hämärästi Jumalan olemassaoloon ja rukoillut tietämättä ketä ja mitä. Kasvaessani aloin pelätä kuolemaa, menetin itseluottamukseni, inhosin luonnettani enkä ymmärtänyt tämän maailman muuttuvia arvoja. Siksi aloin etsiä todellista Jumalaa ja totuutta.

Ajattelin, että jos liittyisin johonkin uskontoon, voisin muuttua ja ymmärtää totuuden... Tämän pinnallisen ajatuksen vallassa liityin lukioaikana erääseen uususkontoon. Totuus jäi minulle kuitenkin edelleen hämärän peittoon, joten erosin siitä noin neljän vuoden kuluttua. Sen jälkeen Jehovan todistajien vierailun kautta tutustuin Raamattuun. Ajattelin, että Raamatun Jumala on todellinen, ja aloin opiskella sitä. Mutta sitten aloin vähitellen epäillä Jehovan todistajien järjestöä. En myöskään ymmärtänyt Jeesuksen kuolemaa ristillä. Se aiheutti minulle ahdistusta. Lisäksi mitä enemmän yritin omalla voimallani noudattaa Raamatun opetuksia, sitä enemmän se paljasti sydämeni rumuuden ja rakkauden puutteeni. Kyllästyin siihen, että ulkoisesti pystyin teeskentelemään hyvää ihmistä, mutta sisäisesti en ollut muuttunut lainkaan, tunsin sydämessäni raskaan taakan.

Silloin Herra johdatti minut Yoshino-joen luterilaiseen kristilliseen seurakuntaan, jonka suomalainen lähetysjärjestö oli perustanut noin 14 vuotta aiemmin. "Jeesus sanoi: 'Minä olen tie, totuus ja elämä. Kukaan ei pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani'" (Joh. 14:6). Tämän sanan kautta sain uskon ja ymmärsin, että Jeesus on Jumala ja että hän kuoli ristillä ja sovitti syntini pelastaakseen minut syntisen, joka en pystynyt tekemään mitään omin voimin. Myöhemmin ymmärsin, että Herra vaikutti sen käyttäen monien ihmisten opastusta ja esirukousta.

Jumala, jota olin etsinyt, etsikin minua enemmän kuin minä häntä. Hän astui sydämeeni, vuodatti rakkautensa, antoi todellisen vapauden ja ilon. Hän muutti käsissään kaiken ylistykseksi. Lisäksi hän vastasi toiveeseeni perustaa uskova perhe ja antoi minulle, miehelleni ja tuolloin 4- ja 1-vuotiaille lapsillemme kasteen armon. Siitä on kulunut nyt 35 vuotta. Päivittäisessä elämässäni on ollut monia koettelemuksia ja huolenaiheita, olen valittanut Jumalalle, ollut masentunut ja itsekeskeinen sekä levittänyt pahaa hajua ympärilleni. Mutta myöhemmin olen ymmärtänyt, että kaikki tämä oli tarkoitettu murskaamaan ylpeyteni, kouluttamaan ja valmistamaan minua luottamaan enemmän Jumalaan.

Haluan jatkossakin luottaa Jumalaan ja vaeltaa hänen minua varten valmistamassaan suunnitelmassa, hänen asettamallaan paikalla.

Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (Fil. 2:13)

Miten on laitasi?

Oletko sinä jo saanut omistaa Jumalan armon ja rauhan elämääsi? Kumpakaan ei ole erillään Jeesuksesta Kristuksesta. Ellei sinulla ole niitä, niin käy rukouksessa Jeesuksen luo, pyydä syntejäsi anteeksi ja vetoa siihen, että Jeesus on kuollut koko maailman syntien tähden, siis sinunkin. Jos sinua ei ole vielä kastettu, ota vastaan kaste Jeesuksen nimessä syntiesi anteeksiantamiseksi. Niin saat Pyhän Hengen, hänessä saat armon ja rauhan.

Jos tunnet jo Jeesuksen omana Vapahtajanasi, Herra kutsuu sinua syvempään armon ja rauhan omistamiseen. Hän kutsuu sinua myös herkällä korvalla kuuntelemaan, mitä Jumala puhuu Paavalin kirjeen välityksellä juuri sinulle.